

ISTANDSÆTTELSE AF PRIVAT FÆLLESVEJ

I brev af 7. december 2011 har E på vegne af V klaget over Kommunens afgørelse af 9. november 2011 om udgiftsfordelingen for istandsættelsen af den private fællesvej, B vej.

De har bl.a. anført, at afgørelsen er ulovlig, fordi:

- kommunen ikke er berettiget til afslå at deltage i udgiftsfordelingen med henvisning til en forsøgsordning, der først efterfølgende er trådt i kraft
- kommunen ikke har dokumenteret, at der ikke inden afspærringen var et særligt slid på vejen
- kommunen ikke har godtgjort, hvilke trafiktællinger, der er blevet anvendt, og hvilken betydning disse er blevet tillagt
- kommunen ikke kan antages at være berettiget til at opkræve en buffer på 20% ifm. fakturering af det udførte arbejde, når kommunen ikke er berettiget til at opkræve yderligere tillæg end administrationsbidraget på op til 9%.

Du har i et omfattende indlæg af 17. januar 2013 særligt gjort gældende, at kommunens nye afgørelse er ulovlig på grund af manglende dokumentation for behov for forbedring af vejafvandingen, brug af administrationstillæg på 9% uden dokumentation, herunder med moms, brug af tillæg af mere end 20% på afregnet pris med leverandører mv.

Du har i e-mail af 13. september 2013 indsendt en række bemærkninger til vores udkast af 4. september 2013 til afgørelse i sagen.

Vi opretholder vores udkast med følgende bemærkninger:

Vejdirektoratets afgørelse

Kommunens afgørelse om udgiftsfordelingen til istandsættelsen af B vej er lovlig.

Kommunen kan lovligt medregne et administrationstillæg på 9 pct. af udgifterne til istandsættelsen.

Kommunens opkrævning af et omkostningstillæg på 20 pct. er ikke lovlig.

Vejdirektoratet har derfor bedt kommunen om at tilbagekalde denne del af afgørelsen om at medregne dette tillæg i de udgifter, der fordeles efter den lovligt fastsatte udgiftsfordeling. Kopi af vores brev af i dag til Kommunen er vedlagt.

Baggrund

B vej er en privat fællesvej, der ligger i Kommunen. Vejen bliver derfor administreret efter reglerne i privatvejslovens afsnit I, III og IV (om private fællesveje i byer og bymæssige områder), jf. privatvejslovens § 13, stk. 1.

Kommunen har den 11. juni 2010 truffet afgørelse om istandsættelse af B vej.

Afgørelsen er efterfølgende blevet påklaget til Vejdirektoratet¹.

Vi har i brev af 15. april 2011 truffet afgørelse om, at udgiftsfordelingen ikke er lovlig som følge af den manglende stillingtagen til, om kommunen skulle afholde en forholdsmæssig del af istandsættelsesudgifterne, jf. privatvejslovens § 58, stk. 2, herunder om vejen kunne tillades afspærret efter lovens § 44, stk. 3.

Kommunen har i brev af 19. maj 2011 tilbagekaldt sin oprindelige afgørelse af 11. juni 2010, for så vidt angår udgiftsfordelingen.

I brev af 9. november 2011 har kommunen truffet en ny afgørelse i spørgsmålet. Af denne fremgår det bl.a., at kommunen har udarbejdet en procentmæssig fordeling af udgifterne blandt de vedligeholdelsespligtige grundejere, at kommunen har medregnet et administrationstillæg på 9%, at kommunen har opkrævet et omkostningstillæg på 20% i henhold til kommunalfuldmagten², og at kommunen har indsat en 20% "buffer" i overslagsprisen³.

Arbejdet på B vej er påbudt som et samlet arbejde og er blevet udført på de forpligtigedes regning af kommunen ved dens egen entreprenøraftdeling. I forbindelse med arbejdet er der tillige anvendt underentreprenører, ex. i forbindelse med brolægning.

Samtidig har kommunen i særskilt brev truffet afgørelse om diverse trafikreguleringsforhold på vejen, herunder afslag på optagelse af vejen som offentlig samt afslag på at etablere færdselsregulerende foranstaltninger på vejen, jf. kommunens brev af 18. september 2012.

Vejdirektoratet har i endeligt brev af 5. august 2013 fundet, at kommunens afgørelse af 18. september 2012 lovlig⁴.

Hvad Vejdirektoratet kan tage stilling til

Vi kan alene tage stilling til, om en kommunes afgørelse er lovlig (retlige spørgsmål), men ikke til kommunens skøn (vurderinger) inden for lovens rammer. Dette fremgår af privatvejslovens⁵ § 7, stk. 1.

Vi kan derfor ikke tage stilling til rimeligheden eller hensigtsmæssigheden af en afgørelse, herunder om og hvor samt hvornår en privat fællesvej bør istandsættes, og med hvilke materialer.

¹ Jf. vores sagsnr.: 10/08914.

² Kommunen har nærmere redegjort for tillægget i både brev og notat af 19. maj 2011 samt i brev af 26. april 2012. Af dette fremgår det bl.a., at omkostningstillægget opkræves på baggrund af de udgifter, der er forbundet med at hyre underentreprenører ind til at udføre opgaver, som den udførende enhed i centret (kommunens entreprenøraftdeling) ikke selv er i stand til at udføre.

³ Kommunen har tillagt 20% som en "buffer" i forhold til den overslagspris, som den udførende enhed i Center for Trafik har beregnet. Dette skyldes en hensyntagen til grundejerne, således at disse ikke skal i banken, hvis den endelige pris bliver højere end den først udmeldte. Den endelige pris bliver dog altid beregnet på faktisk medgået tid og materialer, således at det ikke bliver fordyrende for den enkelte grundejer, at der bliver tillagt en buffer på overslagsprisen, jf. kommunens brev af 17. januar 2012.

⁴ Jf. vores sagsnr.: 12/11492 og 12/12190.

⁵ Lov om private fællesveje, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. maj 2008.

Vi kan således heller ikke tage stilling til rimeligheden eller hensigtsmæssigheden af en udgiftsfordeling, herunder om det er rimeligt, at enkelte bidragspligtige ejendomme betaler et mindre beløb end andre bidragspligtige ejendomme.

Vejdirektoratet kan herudover tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige principper og regler, herunder bestemmelser i forvaltningsloven⁶, i forbindelse med en afgørelse truffet efter vejlovgivningen⁷. Men vi kan ikke tage stilling til, om kommunen har iagttaget god forvaltningsskik.

Vi kan endelig ikke tage stilling til forhold, som kommunen endnu ikke har truffet endelig afgørelse om, ligesom vi ikke kan tage stilling til privatretlige forhold eller til forhold, der er reguleret i anden lovgivning.

Ny privatvejslov⁸

Selvom der pr. 1. januar 2012 er trådt en ny privatvejslov i kraft, finder reglerne i denne lov ikke anvendelse i den konkrete sag.

Det skyldes, at afgørelsen er truffet ud fra bestemmelserne i den nu ophævede privatvejslov (lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. maj 2008).

Hertil kommer, at sager, der ved den nye lovs ikrafttræden verserer i en kommune eller som er blevet indbragt for Vejdirektoratet, færdigbehandles efter de hidtidige regler. Dette fremgår af den nye privatvejslovs § 102, stk. 3.

Istandsættelse og vedligeholdelse af private fællesveje i byer og bymæssige områder

Istandsættelsesreglerne

Kommunens kompetence som vejmyndighed⁹ er nærmere reguleret i privatvejslovens kap. 10, §§ 57 – 62.

Det er grundejerne af de ejendomme, der grænser til en privat fællesvej, der skal holde vejen i en god og forsvarlig stand under hensyn til færdslens art og omfang. Dette fremgår af privatvejslovens § 57, stk. 1.

Kommunen bestemmer, hvordan private fællesveje skal vedligeholdes, herunder om vejen skal sættes i stand. Kommunen kan bestemme, om et arbejde skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, eller om de enkelte grundejere skal udføre en nærmere angiven del af arbejdet. Dette fremgår af privatvejslovens § 57, stk. 2.

Kommunen kan bestemme, at et påbudt samlet arbejde efter § 57 skal udføres ved kommunens foranstaltning, men for de forpligtigedes regning. Dette fremgår af privatvejslovens § 61, stk. 1.

⁶ Lovbekendtgørelse nr. 988 af 9. oktober 2012.

⁷ Vejloven, privatvejsloven, vejbidragsloven og vintervedligeholdelsesloven.

⁸ Lov nr. 1537 af 21. december 2010 om private fællesveje, som ændret ved Lov nr. 379 af 2. maj 2011

⁹ Jf. privatvejslovens § 6.

Når et anlægsarbejde skal gennemføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, fordeler kommunen fordelene og udgifterne efter vejbidragslovens¹⁰ §§ 11-12 mellem ejerne af de ejendomme, der grænser op til vejen og har vejret til denne, jf. privatvejslovens § 62, stk. 1.

Kommunen fordeler udgifterne mellem grundejerne efter de kriterier, der fremgår af vejbidragslovens § 11, stk. 1. Disse er:

- længden af ejendommens facade mod vejen,
- størrelsen af ejendommens arealer
- og *enten* måden, hvorpå ejendommene benyttes eller må forventes benyttet *eller* ejendomsværdien.

Ved fordelingen skal længden af facaden indgå med mindst 10%, mens størrelsen af arealet og benyttelsesmåde *eller* ejendomsværdi hver skal indgå med mindst 25%. Dette fremgår af vejbidragslovens § 11, stk. 2.

Ejere af ejendomme, der grænser til anden vej end de veje, der er omfattet af kendelsen, har krav på et passende reduceret bidrag. Dette gælder dog ikke, hvis ejeren er fritaget for at skulle bidrage til den anden vej efter bestemmelsen i vejbidragslovens § 6, stk. 1. Dette fremgår af vejbidragslovens § 11, stk. 5.

Ved opgørelsen af udgifter ved arbejder, der er udført af kommunen, kan der medregnes et administrationstillæg efter reglerne i vejbidragsloven. Dette fremgår af privatvejslovens § 62, stk. 3.

Til anlægsudgifterne kan medregnes et administrationstillæg på højst 9 pct. af anlægsudgifterne. Renter kan ikke medregnes. Eventuelle udgifter til bistand af rådgivende ingeniør kan medregnes efter regning, men administrationstillæg kan da ikke medregnes for den del af arbejdet, hvortil rådgivende ingeniørbistand har været benyttet. Dette fremgår af vejbidragslovens § 4, stk. 5.

Inddragelse af andre brugere af vejen

Kommunen kan bestemme, at andre (vejberettigede) brugere af en privat fællesvej end ejerne af de ejendomme, der grænser til vejen, skal deltage i udgifterne ved vedligeholdelsen eller istandsættelsen, hvis kommunen vurderer, at deres benyttelse af vejen i særlig grad medfører slid på vejen. Dette gælder også for benyttelse af midlertidig karakter. Dette fremgår af privatvejslovens § 58, stk. 1.

Hvis kommunen efter § 44 afslår en ansøgning fra ejerne af de tilgrænsende ejendomme om indførelse eller opretholdelse af forbud mod gennemkørende færdsel på en privat fællesvej, og denne færdsel i særlig grad medfører slid på vejen, afholder kommunen, jf. lovens § 58, stk. 2, en dertil svarende del af udgifterne ved vejens vedligeholdelse og istandsættelse.

¹⁰ Lovbekendtgørelse nr. 1104 af 16. september 2010 om grundejerbidrag til offentlige veje.

En anvendelse af privatvejslovens § 58, stk. 1 og 2, forudsætter for det første, at et konkret og aktuelt istandsættelses- eller vedligeholdelsesarbejde på en privat fællesvej efter kommunens bestemmelse, jf. § 57, stk. 2, skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol.

Med udtrykket "slid" i privatvejslovens § 58, stk. 1 og 2, forstås som udgangspunkt slid fra trafik af en anden karakter, end den, de forpligtede grundejere selv udøver. Fx tung erhvervstrafik på villaveje eller sommerhusveje, jf. pkt. 45 i cirkulæret til privatvejsloven¹¹.

Det betyder, at det både skal kunne konstateres, at der er udøvet trafik af en anden karakter, end den de forpligtede selv¹² udøver, og at en del af sliddet på vejen skal kunne henføres til denne færdsel.

Det er kommunen, der vurderer, om der foreligger et "særligt slid", og i givet fald størrelsen af den 'dertil svarende del af udgifterne'. Og det skøn kan Vejdirektoratet ikke tage stilling til, jf. privatvejslovens § 7, stk. 1.

Vores vurdering af sagen

Behovet for istandsættelse af B vej

Som det fremgår af sagen, har kommunen såvel i partshøringen af 7. april 2010 som i afgørelsen af 11. juni 2010 beskrevet, at den har fundet krakeleringer, afskalninger og slaghuller på vejen i et sådant omfang, at slaghullerne skal lappes, og der skal udlægges ny belægning i pulverasfalt på hele kørebanen. I øvrigt skal der ske brøndregulering samt hævning af kantsten og som følge heraf fortovsregulering i nødvendigt omfang.

Vi mener fortsat¹³, at kommunens beskrivelse af manglerne ved vejen og arbejdets omfang er tilstrækkeligt til, at parterne i sagen kan forholde sig til de faktiske forhold, og at afgørelsen om selve istandsættelsen derfor er tilstrækkeligt begrundet.

Specielt om vejafvandingen

Som nævnt ovenfor kan og skal kommunen tage stilling til, om privat fællesvej er forsynet med en forsvarlig vejafvanding, jf. privatvejslovens § 57, stk. 2, jf. stk. 1.

Denne vurdering hviler på et trafiksikkerhedsmæssigt og vejteknisk skøn, som Vejdirektoratet ikke kan tage stilling til, jf. lovens § 7, stk. 1.

Vi har i den forbindelse noteret os kommunens oplysninger i brev af 1. marts 2013 om, at der i forbindelse med istandsættelsen er foretaget en række reguleringsarbejder af vejafvandingen på vejen for at sikre, at regn- og smeltevand fortsat løber i retning mod vejbrøndene¹⁴. Vi har derfor ikke grundlag for at antage, at kommunen har varetaget usaglige hensyn ved dette skøn.

¹¹ Ministeriet for offentlige arbejds – nu Transportministeriets – cirkulære nr. 134 af 6. december 1985 om lov om private fællesveje

¹² Herunder trafik med lovligt ærinde hos en forpligtet grundejer

¹³ Jf. vores afgørelse af 15. april 2011

¹⁴ Jf. tillige kommunens brev af 18. november 2011 til H.

Vi kan endvidere oplyse, at den nu ophævede privatvejslov ikke indeholdt en bestemmelse svarende til den nye privatvejslovs § 49, stk. 5. Denne forpligtelse for kommunalbestyrelsen til at afholde udgifterne til istandsættelsesarbejder, der skal gennemføres af hensyn til den almene færdsel på vej, var heller ikke fastslået i den administrative praksis.

Udgiftsfordelingen

Vi kan konstatere, at kommunen på ny har fordelt udgifterne mellem ejere af ejendomme, der grænser til den omhandlede vejstrækning, og som har vejret til denne vejstrækning. Og dette i overensstemmelse med bestemmelsen i privatvejslovens § 62, stk. 1.

Udgifterne er blevet fordelt med 50% på ejendommens facadelængde, 25% på ejendommens areal og 25% på ejendomsværdien.

Vi kan således konstatere, at kommunens skønsmæssige fordeling af udgifterne er i overensstemmelse med de rammer, som er opstillet i vejbidragslovens § 11, stk. 2.

Det fremgår desuden, at kommunen har reduceret bidraget til ejendomme, der også grænser til anden vej, og at den således har iagttaget bestemmelsen i vejbidragslovens § 11, stk. 5.

Inddragelse af andre brugere i istandsættelsen m.m.

Vejdirektoratet har i sin afgørelse af 15. april 2011 hjemvist kommunens udgiftsfordeling, fordi kommunen ikke havde taget stilling til, om den skulle afholde en forholdsmæssig del af istandsættelsesudgifterne, jf. privatvejslovens § 58, stk. 2, herunder om kommunen kunne give tilladelse til en ansøgning om, at vejen blev afspærret, jf. privatvejslovens § 44, stk. 3.

Kommunen havde den 21. december 2010 givet tilladelse til opsætning af tavler med "motorkørsel forbudt – ærindekørsel tilladt" i en forsøgsperiode på 1 år. Tavlerne blev opsat den 13. januar 2011. Denne afmærkning har ikke kunnet bevares ud over forsøgsperioden på grund af et manglende samtykke fra politiet. Kommunen har derfor i brev af 18. september 2012 meddelt afslag på ansøgningen om tilladelse til at bevare afmærkningen. Kommunen har truffet sin afgørelse efter bestemmelsen i den nye privatvejslovs § 57, stk. 1.

Vi har som bekendt i breve af 6. maj og 5. august 2012 taget stilling til Kommunens afgørelse af 18. september 2012, og konstateret, at den er lovlig.

Kommunen har i denne afgørelse meddelt afslag på at optage vejen som offentlig eller foretage yderligere færdselsregulerende foranstaltninger på vejen, jf. den nye privatvejslovs § 58, stk. 1. Kommunen begrunder sig afslag med, dels at en trafiktælling har vist, at den gennemkørende motoriserede færdsel kun udgør 19% af den samlede motoriserede færdsel på vejen (lokalvejnettet), og dels at vejen efter kommunens vurdering ikke har en sådan betydning for den almene færdsel, at den bør overtages som vej (kommunevej). Endelig giver trafikken på vejen ikke kommunen anledning til at foretage yderligere trafikregulerende foranstaltninger på vejen, jf. den nye privatvejslovs § 57, stk. 1.

I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt kommunen skal betale en del af udgifterne til vejens istandsættelse, jf. den tidligere privatvejslovs § 58, må vi forstå kommunens afgørelse af 18. september 2012 således, at Kommunen ikke mener, at andre brugere, jf. stk. 1, eller den

gennemgående færdsel, jf. stk. 2, har medført et særligt slid på B vej. Betingelserne i privatvejslovens § 58 er således ikke opfyldt.

Spørgsmålet om, hvorvidt andre brugere benyttelse eller den gennemgående færdsel konkret har medført et særligt slid på vejen, hviler på et vejteknisk skøn, som vi ikke kan tage stilling til.

Som sagen er oplyst, har vi ikke grundlag for at mene, at kommunens skøn ligger uden for lovens rammer.

Delkonklusion om udgiftsfordelingen

Vi kan hermed konstatere, at kommunens fordelingsnøgle er udfærdiget i overensstemmelse med bestemmelserne i vejbidragslovens § 11, og at den omfatter ejerne af de ejendomme, der grænser til vejen og har vejret til den.

Vi kan derfor ikke pålægge kommunen at træffe en anden afgørelse om udgiftsfordelingen.

Overslag over udgifterne og fakturering

Når et istandsættelses- eller vedligeholdelsesarbejde på en privat fællesvej i by eller bymæssigt område skal udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol, skal kommunen overholde procedurebestemmelserne i privatvejslovens § 59.

Det vil sige, at kommunen *enten* afholder et vejsyn, hvor den redegør for den påtænkte beslutning, herunder fordelingen af udgifterne, jf. § 59, stk. 1, *eller* gennemfører en skriftlig høring med mindst 3 ugers frist til at fremkomme med bemærkninger eller indsigelser, jf. § 59, stk. 2. Hvilken af de nævnte procedurer, der skal gennemføres, afgør kommunen.

Disse bestemmelser suppleres af forvaltningslovens § 19, stk. 1, om partshøring.

Ingen af disse bestemmelser pålægger kommunen at indhente et prisoverslag eller tilbud på de påtænkte arbejder. Hvis kommunen har sådanne oplysninger, vil de dog være omfattet af de oplysninger, hvorover der skal partshøres.

Kommunen har ikke pligt til at indhente bindende forhåndstilkendegivelser om den samlede anlægsudgift, hverken i høringsperioden over projektets omfang og finansiering eller på selve afgørelsestidspunktet for det endelige projekt. Det er således vores opfattelse, at oplysning om den samlede anlægsudgift kan ske efterfølgende.

Og i den forbindelse kan anlægsudgiften variere fra eventuelle tidligere oplysninger.

Det er derfor vores opfattelse, at grundejerne må bære risikoen for eventuelle prisstigninger.

Spørgsmålet om, hvorvidt der kan gøres ansvar gældende over for en kommune, der på mangelfuldt grundlag oplyser en forventet pris for et arbejde, må i øvrigt afgøres ved domstolene efter dansk rets almindelige erstatningsregel, culpaansvaret.

Vi kan ikke tage stilling hertil.

Administrationstillæg på 9%

Som nævnt kan Kommunen lovligt medregne et administrationstillæg på 9% af udgifterne ved et arbejde, der udføres som et samlet arbejde under kommunens kontrol. Det fremgår af privatvejslovens § 62, stk. 3, jf. vejbidragslovens § 4, stk. 5.

Du finder ikke, at der foreligger en egentlig dokumentation for omfanget af kommunens administrative arbejde med selve istandsættelsessagen, og om dette reelt svarer til 9% af anlægsudgifterne.

Den nye privatvejslovs bestemmelse om administrationstillæg findes i denne lovs § 53. Det fremgår af de særlige bemærkninger til denne bestemmelse¹⁵, at indholdet i den gældende privatvejslovs § 62, stk. 3, jf. vejbidragslovens § 4, stk. 5, videreføres og præciseres. Efter den hidtidige praksis kan kommunen altid medregne et administrationstillæg på 9% af udgifterne uden dokumentation. Denne praksis foreslås ændret med forslaget til den nye privatvejslovs § 53, stk. 1, så der alene kan medregnes et administrationstillæg for udgifter, som kommunen kan dokumentere at have haft til administration af det pågældende arbejde. Hermed sikres, at grundejerne ikke pålægges administrationsudgifter, der overstiger kommunens faktiske udgifter i forbindelse med udførelsen af det pågældende arbejde.

Dokumentationskravet i den nye privatvejslovs § 53 var således ikke gældende for den tidligere privatvejslovs § 62, stk. 3.

Derimod gælder de almindelige forvaltningsretlige regler om begrundelse, jf. forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Kommunen har i den forbindelse oplyst¹⁶, at den alene har opkrævet et administrationstillæg på 9%, og at dette dækker over dele af de administrationsomkostninger, som kommunen har haft i forbindelse med selve istandsættelsessagen. Konkret har kommunen angivet en række eksempler, såsom indhentning af ejeroplysninger, opmåling af facader, udarbejdelse af kortmateriale, korrespondance med grundejerne mv.¹⁷

Kommunen har – efter forudgående telefonisk samtale af 22. august 2013 med Vejdirektoratet – uddybet kommunens administrationsomkostninger, jf. brev af 26. august 2013 fra Kommunen.

Vi kan endvidere oplyse, at Transportministeriet i et notat af 9. juni 2011¹⁸ har udtalt, at det er ministeriets vurdering, at kommunerne kan medregne samtlige udgifter, der er forbundet med administrationen af det pågældende istandsættelses- eller vedligeholdelsesarbejde, herunder lønnen til de kommunale medarbejdere, så længe kommunerne herved ikke oppebærer indtægter til dækning af kommunernes øvrige forvaltningsområder.

Vi mener ikke, at der er grundlag for at antage, at kommunen i den forbindelse har afgivet urigtige eller forkerte oplysninger. Vi har i den forbindelse lagt vægt på, at de af kommunen oplyste

¹⁵ Jf. Lovforslag 48 af 6. november 2010 til forslag til lov om private fællesveje, særlige bemærkninger til § 53.

¹⁶ Jf. brev af 1. marts 2013.

¹⁷ Jf. tillige kommunens notat af 19. maj 2011 og brev af 19. oktober 2011.

¹⁸ Transportministeriets j.nr. 2010-3526

arbejdsopgaver netop udgør typiske opgaver for kommuner, der forbereder sager om istandsættelse af private fællesveje.

Vi kan herefter fastslå, at Kommunen lovligt kan medregne et administrationstillæg på 9% af udgifterne til istandsættelsen.

Kommunens medregning af et omkostningstillæg jf. kommunalfuldmagtens regler

Det fremgår af sagen, at Kommunen vil opkræve et omkostningstillæg på 20% til dækning af kommunens udgifter i forbindelse med indgåelse af aftaler med underentreprenører. Kommunen oplyser, at dette tillæg opkræves med hjemmel i kommunalfuldmagten.

Som det fremgår ovenfor, har Folketinget udtømmende fastsat vejmyndighedens (kommunens) adgang til at få dækket administrative udgifter i forbindelse med samlede arbejder på private fællesveje i byer og bymæssige områder til maksimalt 9% af udgifterne til arbejdet, jf. privatvejslovens § 62, stk. 3, jf. vejbidragslovens § 4, stk. 5.

Denne maksimering af vejmyndighedens adgang til at få dækket sine administrative udgifter er videreført i den nye privatvejslov, vedtaget af Folketinget i december 2010.

Vejdirektoratet finder derfor, at det er i strid med privatvejsloven at benytte ulovbestemte og uskrevne regler til at gennemhulle en klar regel i en lov, der udtrykkeligt regulerer dette forhold (lex specialis).

Kommunens omkostningstillæg på 20% er derfor ulovligt, og kan ikke opkræves.

Vores afgørelse

Kommunens afgørelse om udgiftsfordelingen til istandsættelsen af B vej er lovlig.

Kommunen kan lovligt medregne et administrationstillæg på 9 pct. af udgifterne til istandsættelsen.

Kommunens opkrævning af et omkostningstillæg på 20 pct. er ikke lovlig.

Vejdirektoratet har derfor bedt kommunen om at tilbagekalde denne del af afgørelsen om at medregne dette tillæg i de udgifter, der fordeles efter den lovligt fastsatte udgiftsfordeling.

Dårligt og/eller mangelfuldt udført istandsættelsesarbejde m.m.

Spørgsmålet om, hvorvidt kommunen eller en entreprenør har udført et tilfredsstillende istandsættelsesarbejde, er et kontraktretligt og/eller aftaleretligt forhold, dvs. et privatretligt spørgsmål.

Det gælder tillige det erstatningsretlige spørgsmål om, hvorvidt der i tilfælde af et dårligt udført istandsættelsesarbejde eller som følge af dobbelt- eller overfakturering bør ske en hel eller delvis tilbagebetaling af udgifterne til de vedligeholdelsesforpligtede grundejere.

Vi kan som nævnt ovenfor ikke tage stilling til sådanne spørgsmål.

Ved fortsat uenighed mellem parterne må ovennævnte spørgsmål indbringes for og afgøres af domstolene.

I samme forbindelse kan vi for god ordens skyld oplyse, at spørgsmålet om, om vej – i vejteknisk henseende – er i en god og forsvarlig stand, og hvordan i så fald bør istandsættes og med hvilke materialer, netop er et spørgsmål, der er omfattet af kommunens skøn.

Vi kan – som nævnt ovenfor – ikke tage stilling til kommunens skøn.

Moms

Der har under klagesagen været rejst spørgsmål om lovligheden af, at kommunen beregner moms af administrationstillægget efter privatvejslovens § 62, stk. 3, jf. vejbidragslovens § 4, stk. 5.

Kommunen har i brev af 1. marts 2013 oplyst, at den har hjemmel til at pålægge tillægget moms.

Hverken vejbidragsloven eller privatvejsloven omtaler imidlertid spørgsmålet om moms, hvorfor der dermed ikke er tale om et retligt spørgsmål i forhold til disse pågældende lovgivninger. Og det også selvom Vejdirektoratet tidligere har besvaret en generel forespørgsel herom fra en kommune¹⁹. Vores svar er vedlagt i kopi.

Vi kan således ikke træffe afgørelse i spørgsmål om moms.

Spørgsmålet om lovligheden af beregning af moms af administrationstillægget i den konkrete sag må derfor besvares på grundlag af enten en fortolkning af momsloven²⁰, eller ud fra en afgørelse, truffet efter denne lovgivning.

Og dette er dermed forhold, der må rejses over for Skatteministeriet, der administrerer den pågældende lovgivning.

Vi finder derfor ikke grundlag for at udsætte sagen, herunder vores afgørelse, yderligere med henblik på at få indhentet en udtalelse fra andre myndigheder over forhold, der ikke er retlige spørgsmål i privatvejslovens forstand.

Frist for anlæggelse af sag ved domstolene

Hvis dine klienter ønsker lovligheden af kommunens afgørelse eller vores afgørelse prøvet ved domstolene, skal søgsmål herom være anlagt inden 6 måneder fra modtagelsen af denne afgørelse. Dette fremgår af privatvejslovens § 7, stk. 6, 2. punktum.

¹⁹ Jf. vores sag 12/08432.

²⁰ Lovbekendtgørelse nr. 106 af 23. januar 2013 om merværdiafgift.

